

Пето действие, трета картина.

Там, там, ще бъде вечната почивка
за уморената ми пъхт! От нея
ще свенна на злокобните звезди
зрела. — Вихте, вихте з, ога!
Това лице за сетен път аз гледам,
за сетен път ръцете си простирам
и устките — вратите на дъх —
за да скрепят с единствен, с прощанна
целувка моя скитнически уст —
дар, познат навек от смъртта!
Сага дойде часът! О смърт, си
коричини, страшен съпътник, разбий
в скалите мойта лодка, уморена
от бурята. — За тебе, о любов! —
за тебе ния!

/Пие отровата./
Много бърза, нежни
аптекаро, е твоята отрова!
Умирам аз с целувка на зема.

/Умира. — От другия край на гроб —
лицата иде брат Лоренцо с фекер, лост
и кукла./

Брат Лоренцо. — Свети Франциск, бодя ми ги закриватик!
Не се е случвало така да бродя
из гробницата сам. — Кой ходи там?

Багмазар. —

Човек, познат на вас, и верен вам.

Брат Лоренцо. — Призвело, да те запази бог!
по локвиз ми ми каза око факел
в дрезгавината, който вери, ний е?
Като не ми е пужна светлината